

[Forsvarsministeren.]

har der ikke været muligheder for at få i denne situation, og dermed er vi bragt, synes jeg, samfundsmæssigt i en situation, hvor vi må overveje nogle andre problemer, vi står over for i denne sag.

Derfor vil jeg godt til sidst nævne de to hovedtanker, som hr. Kjeld Olesen drog frem. Regeringen kan ikke disponere efter forgodtbefindende. Der ligger en folketingsbeslutning fra 10. april i fjor. Det er ikke min opgave, som hr. Erhard Jakobsen udtrykte det, at trække konklusioner af debatten i dag og begynde at tælle op, hvad jeg vitterlig heller ikke kan. Vi kan ikke disponere efter forgodtbefindende. Det kan vi ikke alene af hensyn til folketingsbeslutningen, men det kan vi heller ikke af hensyn til de krav, som kommunen med rette kan stille til os.

Derfor fandt jeg det rimeligt, at folketinget fik lejlighed til at gøre sig bekendt med de udtalelser, som Københavns kommune er kommet med med hensyn til kravene, og jeg finder det også rigtigt, uanset hvilke diskussioner der kan komme i folketinget på et senere tidspunkt, at jeg går i nærmere kontakt med Københavns kommune for at få klaret tingene op omkring de udtalelser, der er faldet med hensyn til kommunens ændrede situation over for kravene til staten.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne sige tak for en debat, der efter min opfattelse har været positiv og roligt afgørende.

Kjeld Olesen (S):

Jeg tror, alle ordførerne i dag har lyttet med stor opmærksomhed for ligesom at finde ud af, om der foreligger ændrede forhold, om der fra kolleger blandt ordførerne skulle være tegn på en vis optøning af fronter, der tidligere har ligget ret faste. Jeg må indrømme efter denne runde, vi har været igennem, at der vel ikke er grund til den ukuelige optimisme med hensyn til en sådan optøning.

Jeg vil her i anden omgang gøre to bemærkninger. Den ene skal være henvendt til fremskridtspartiet, og den anden bemærkning skal være henvendt til partiet venstre.

Når jeg også tager fremskridtspartiet med, er det måske at gøre for meget ud af dette parti, men jeg synes, at der under indlægget kom bemærkninger fra ordføreren, som fore-

kommer mig at være ret fantastiske, og som derfor, synes jeg, har krav på at få et ord med på vejen.

Jeg lagde mærke til, at hr. Erlendsson citerede en partifælle, et medlem af fremskridtspartiets gruppe, for ved møder rundt omkring i landet at sige følgende — og det er et citat fra fremskridtspartiets indlæg:

„Hvis de mennesker ikke vil flytte sig fra et sted, hvor de ingen ret har til at være, må vi bruge tåregas og panservogne.“

Og der blev føjet til, at det er et sprog, almindelige mennesker forstår. Det, de siger, er det helt selvfølgelige, at ingen i et retssamfund kan sætte sig imod folkets demokratisk valgte lovlige myndigheder. Andet og mere ligger der ikke i hr. Voigts udtalelser, siger ordføreren for fremskridtspartiet.

Jeg synes, det er fantastisk, at vi fra fremskridtspartiet skal høre bemærkninger om befolkningens retsbevidsthed. Nu er hr. Voigt blevet nævnt, og da jeg lever op til det gamle ord om, at man naturligvis tier, mens retten taler, vil jeg koncentrere mig om hr. Voigt og bare konstatere denne hulhed, og jeg vil tillade mig også at kalde det et uhyggeligt hykleri, at hr. Voigt her skal citeres, når man samtidig ved, at den pågældende offentligt ved adskillige lejligheder direkte har opfordret befolkningen til at bryde love, som vi har vedtaget i dette ting.

Og så til venstre. Hvis man går raden rundt af ordførerbemærkninger, hvis man gør op i antal mandater i dette ting, så kommer vi ikke uden om, at det ganske simpelt er partiet venstre, der har nøglen til, at vi kan finde frem til en fornuftig løsning, og jeg vil i mine sidste bemærkninger i denne omgang rette, hvad jeg vil betegne som en appel til partiet venstre. Jeg skal nok lade være med at svinge mig for højt op, når det drejer sig om partiets vitterlig historiske rolle, når det f. eks. drejer sig om de åndehuller, som folkehøjskolebevægelsen blev, og de mange andre initiativer, der er taget af dette parti.

Jeg tror, vi vil gøre hinanden en meget stor tjeneste ved at lade være med at forsøge at overbevise hinanden om, at det udelukkende er pressens skyld, at en befolkning er så dybt engageret i dette spørgsmål. Hvis ikke der var en respons i befolkningen, ville pressen såmænd heller ikke beskæftige sig